

den saakaldte indirecte Handel egentlig var beskyttet, og at den directe var ubeskyttet. Først vil jeg i saa Henseende gjøre opmærksom paa, at der i 1817 blev paalagt den kjøbenhavnske Skibsfart en Afgift af 20,000 Rbd. med Løfte om, at den kun skulde vare i 10 Aar, men den blev først hævet i 1835, og det var en stor Byrde. Regjeringen har derefter først fremmet Anlægget af en Chaussee til Kiel og dernæst, ved at tage betydelig Deel i Jernbanen mellem Kiel og Altona, aabenbart stiller Hamborg i en bedre og billigere Forbindelse med de danske Havne end den, vi have nordfra. Jeg maa tillige gjøre opmærksom paa, at Lastpenge for et Fartoi af f. Ex. 100 Laster frem og tilbage mellem Kiel og Kjøbenhavn udgjorde omtrent 29 Rbd. og i Sportler 4 Mk., medens et Fartoi paa 100 Laster, som gif til Brasilien eller hvilkensomhelst saakaldet transatlantisk Havn, frem og tilbage har at betale omtrent 430 Rbd., det var altsaa, om man vil, en Beskyttelse af den indirecte Handel mod den directe Handel. Endelig nævnes der under Forhandlingerne en meget væsentlig Ting, som maaskee ikke har gjort saa megen Opsigt, som den fortjener, nemlig den Lettelse, som paa Grund af Nationalbankens Naade at drive sine Verelforretninger paa, lettede Omsætningen paa Hamborg, idet Hamborg-Verler bestandig fandt Affætning hos Banken, medens dette ikke altid var Tilfældet med de danske, og isærdeleshed de fremmede Domicil-Verler, betalbare i Hamborg, bestandig her kunde indberles mod Penge, hvorimod ingen danske Domicil-Verler gif i Banken, Noget, som forresten ikke længer eksisterer. Hvad der hos angaaer Sundtolden, som jeg troede maaskee at kunne undgaae at omtale, — men jeg seer nu, at det er umuligt, — saa hviler den alene paa de Havne, som ligge søndenfor Beltet, hvorimod Hamborg, vor store Rival, var aldeles fri for den Slags Afgifter, som Kjøbenhavn maa betale, selv for de Varer, som ere af den største Interesse for Landet. Jeg vil dertil føie, at det vil være i mange Medlemmers Grindring, at vi endnu for 20 Aar ja, endog for 18 Aar siden, havde megen betydelig Fart imellem transatlantiske Stæder, og at der navnlig dengang i Kjøbenhavn var en meget vigtig Handels-Græn, som nu er for-

svunden, nemlig Ladninger, der kom fra transatlantiske Stæder, her til Kjøbenhavn i Consignation, som man kalder det, og at de Skibe, som bragte dem, næsten bestandig toge Ladning med igen. Den ene Omstændighed med den anden havde bidraget til, at da Udvalget i roeskibsfke Stændersforsamling afgav sin Betænkning, var der næsten intet Spor tilbage af transatlantisk Handel. Jeg vil blot endnu anføre, at i 1839 kom der fra Brasilien, vor vigtigste transatlantiske Handelsplads, kun et eneste Skib paa 68 Laster, og at der til Brasilien med Last fra Danmark i 1839 ikke kom et eneste Skib. Udvalget bemærkede blandt Andet, at saavel vore Fæll som vore Ulykker have bidraget til, at hævde Hamborgs Handel paa vor Beføstning, og Referenten udtaler ved en anden Leilighed, at, uagtet han vidste, at man ikke kunde gjøre Kjøbenhavn til en Handelsplads af første Rang, saa ønskede han dog ikke, at den skulde synke ned til en Kræmmerby i det fudeste Afhængighedsforhold til Hamborg. Efter megen Discussion indstillede Udvalget, at denne saakaldte Remission blev bevilget for den directe Fart, og det forvarede sig paa det Stærkeste imod, at den blev betinget af at tage halv Last ind; Udvalget falder gjentagende Gange denne Betingelse forkastelig, og anseer den for at være en Betingelse, som vilde gjøre Forordningen aldeles illusorisk. Den Deputerede, Grosserer Andreas Hansen, siger i saa Henseende, at alle de Betingelser, man har troet at burde opstille til Forsvar for en Remission, ere aldeles usikre i deres Form og partiske og uretfærdige i Henseende til de forskjellige Interesser, de komme til at berøre. Han siger endvidere ved en anden Leilighed, at naar man vil føre ud, og man ikke vil tabe Penge paa de forskjellige Producter, saa maa man føre ud, hvad man kan. Iøvrigt har der været meget stor Meningsforskiel om Forordningens Hensigtsmæssighed; det blev dengang fremhævet af flere Mænd, blandt Andet af Statsraad Bang, at denne Remissionsforordning vilde ikke komme uden Enkelte tilgode, vilde ikke skaffe Consumenterne billige Priser, og, ganske moersomt, fortæller han os Handlende, at vi skulde ikke give os af med denne Handel, at det er en slet og